

Sygn. VPa 28/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2018 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący – SSO Urszula Sipińska-Sęk

Sędziowie SSO Agnieszka Leżańska (spr.), SSO Mariola Mastalerz

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandrowicz Zofia

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2018 r. w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy B. L., H. L., G. K., E. K.,

A. K., Z. M., M. A. i H. S.

przeciwko Spółdzielni (...) w K., (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. i B. P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.

o wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, zasiłek chorobowy i ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy

na skutek apelacji pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., pozwanego B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bełchatowie IV Wydziału Pracy z dnia 28 listopada 2017r. sygn. IV P 375/14

uchyla zaskarżony wyrok w punktach:

- I (pierwszym) podpunkt 1 (jeden) i 4 (cztery),

-II (drugim) podpunkt 1 (jeden) i 4 (cztery) ,

-IV (czwartym) podpunkt 1 (jeden) i 4 (cztery),

-V (piątym) podpunkt 1 (jeden) i 5 (pięć),

- VI (szósty) podpunkt 1(jeden) ,

-VII (siódmym) podpunkt 1 (jeden) i 3 (trzy) ,

-VIII (ósmym) podpunkt 1 (jeden) i 5 (pięć) i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy w Bełchatowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sygn. akt V Pa 28/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka B. L. wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 390,73 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 58/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka H. L. wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 350,77 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 55/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka G. K., wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 571,22 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 60/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka E. K. wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 385,13 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 62/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka A. K. wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 414,50 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 61/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka Z. M. wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 290,00 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 65/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 23 czerwca 2014 roku, pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka M. A. wnosila o zasądzenie na jej rzecz kwoty 424,02 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 52/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi

odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

W pozwie z dnia 29 maja 2014 roku, skierowanym przeciwko Spółdzielni (...) w K., powódka H. S. wносиła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 407,00 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2014 roku, tytułem wynagrodzenia za pracę. Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lipca 2014 roku, wydanym w sprawie IV Np 51/14, Sąd Rejonowy w Belchatowie nakazał pozwanej Spółdzielni, aby zapłaciła powódce żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami zastępstwa procesowego. W sprzeciwie z dnia 28 lipca 2014 roku, pozwana Spółdzielnia (...) w K. zaskarżyła przedmiotowy nakaz zapłaty w całości.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2014 roku, Sąd Rejonowy w Belchatowie połączył w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy z powództw: B. L., H. L., G. K., E. K., A. K., Z. M., M. A. oraz H. S..

W piśmie procesowym z dnia 27 listopada 2014 roku, pełnomocnik powódek zmodyfikował żądania pozwów i wniósł o zapłatę na rzecz powódek następujących kwot: - na rzecz powódki M. A. kwoty 4.748,57 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot;- na rzecz powódki A. K. kwoty 4.912,00 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot;- na rzecz powódki E. K. kwoty 4.833,00 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot;- na rzecz powódki H. L. kwoty 4.848,00 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot;- na rzecz powódki B. L. kwoty 4.888,00 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot; - na rzecz powódki Z. M. kwoty 3.304,00 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 2 września do 31 października 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot, cofnęła powództwo w zakresie zasiłku chorobowego w kwocie 290,00 zł.:- na rzecz powódki H. S. kwoty 4.699,06 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot oraz cofnęła powództwo G. K. w zakresie kwoty 572,00 zł. z tytułu zasiłku chorobowego.

W piśmie z dnia 12 października 2015 roku, pełnomocnik powódek wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanych: (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. i B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe i Usługowe (...) w W. i zasądzenie solidarnie od wszystkich pozwanych na rzecz powódek następujących kwot:- na rzecz powódki M. A. kwoty 4.716,28 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki A. K. kwoty 5.314,87 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki E. K. kwoty 5.024,65 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki H. L. kwoty 5.024,65 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki B. L. kwoty 5.024,65 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki H. S. kwoty 4.514,21 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty.Nadto pełnomocnik powódek wniósł o zasądzenie od pozwanego B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe i Usługowe (...) w W. na rzecz powódki Z. M. kwoty 3.310,00 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2014 roku.

Postanowieniem z dnia 21 grudnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Belchatowie na podstawie art. 194 § 3 kpc wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanych: (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. oraz B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe i Usługowe (...) w W..

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 stycznia 2016 roku, pozwany B. P., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. wniósł o oddalenie powództw i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwani: (...) sp. z o.o. w (...) sp. z o.o. w L. wnieśli o oddalenie powództw i zasądzenie kosztów procesu.

W piśmie z dnia 2 lutego 2016 roku powódki, za wyjątkiem M. A., cofnęły powództwa skierowane przeciwko B. P., prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W..

W piśmie z dnia 19 maja 2017 roku, pełnomocnik powódek zmodyfikował powództwo Z. M. w ten sposób, że wskazał, iż dochodzona kwota stanowi ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wyliczony proporcjonalnie za okres od stycznia do 1 września 2014 roku, bowiem powódka została zatrudniona przez B. P. na podstawie umowy zlecenia, a zatem w sposób dorozumiany doszło do rozwiązania umowy z powódką. W imieniu powódki H. S. popierał powództwo wskazując, że za okres od 22 kwietnia do 19 maja 2014 roku żądana kwota stanowi wynagrodzenie chorobowe należne od pracodawcy.

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2017 roku, pełnomocnik powódek ponownie sprecyzował roszczenia i wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych:- na rzecz powódki M. A. kwoty 4.024,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 27 kwietnia 2014 roku i od dnia 17 maja 2014 roku do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki A. K. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki E. K. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki H. L. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki B. L. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;- na rzecz powódki H. S. kwoty 3.520,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 20 maja do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a ponadto wynagrodzenia za 14 dni okresu choroby na podstawie art. 92 kp.

Pełnomocnik powódek wnosił o zasądzenie od pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe i Usługowe (...) w W. na rzecz powódki Z. M. kwoty 1.680,00 zł. tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za okres od 1 stycznia do 1 września 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie cofnął powództwo, zrzekając się roszczenia.

W piśmie procesowym, złożonym na rozprawie w dniu 14 listopada 2017 roku, **pełnomocnik powódek ostatecznie sprecyzował żądania pozwów** i wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych, odpowiednio na rzecz:

- na rzecz powódki M. A. kwoty 4.759,34 zł., w tym kwoty 734,54 zł. tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby od dnia 28 kwietnia do 16 maja 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 4.024,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 22 kwietnia do 27 kwietnia 2014 roku i od dnia 17 maja 2014 roku do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- na rzecz powódki A. K. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- na rzecz powódki E. K. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- na rzecz powódki H. L. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- na rzecz powódki B. L. kwoty 5.088,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- na rzecz powódki H. S. kwoty 4.603,28 zł., w tym kwoty 1.082,48 zł. tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w skutek choroby od dnia 22 kwietnia do 19 maja 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 3.520,80 zł. tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 20 maja do 21 lipca 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Pełnomocnik powódek wносиła o zasądzenie od pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe i Usługowe (...) w W. na rzecz powódki Z. M. kwoty 1.129,24 zł. tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy za okres od 1 stycznia do 1 września 2014 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie cofnęła powództwo, zrzekając się roszczenia.

W toku procesu pełnomocnicy pozwanych konsekwentnie wnosili o oddalenie powództw i zasądzenie kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 listopada 2017 roku, sygn. akt IV P 375/14, Sąd Rejonowy w Bełchatowie Wydział IV Pracy orzekł, co następuje:

I. z powództwa B. L.:

1. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki B. L., tytułem wynagrodzenia, kwotę 5.088,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K.;

3. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

4. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki B. L. kwotę 900,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nie obciążył powódki B. L. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

6. wyrokowi w punkcie I podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł.;

II. z powództwa H. L.:

1. zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki H. L., tytułem wynagrodzenia, kwotę 5.088,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K.;

3. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

4. zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki H. L. kwotę 900,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nie obciążył powódki H. L. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

6. wyrokowi w punkcie II podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł.

III. z powództwa G. K.

1. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K.;

2. nie obciążył powódki G. K. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej Spółdzielni (...) w K.;

IV. z powództwa E. K.

1. zasądził solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki E. K., tytułem wynagrodzenia, kwotę 5.088,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) (...) w K.;

3. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

4. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki E. K. kwotę 900,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

5. nie obciążył powódki E. K. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

6. wyrokowi w punkcie IV podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł.;

V. z powództwa A. K.

1. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki A. K., tytułem wynagrodzenia, kwotę 5.088,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K. w zakresie kwoty 5.088,80 zł.;
3. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;
4. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. w pozostałej części;
5. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki A. K. kwotę 864,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
6. nie obciążył powódki A. K. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;
7. wyrokowi w punkcie V podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł.;

VI. z powództwa Z. M.

1. zasądził od pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. na rzecz powódki Z. M., tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, kwotę 1.129,24 zł. złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) (...) w K. w zakresie kwoty 1.129,24 zł.
3. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanych: Spółdzielni (...) w K. i B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. w pozostałej części;
4. nie obciążył powódki Z. M. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;
5. wyrokowi w punkcie VI podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności;

VII. z powództwa M. A.

1. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W. na rzecz powódki M. A. kwotę 4.759,34 zł., w tym kwotę 734,54 zł., tytułem wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy, z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.024,80 zł., tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K.;
3. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. i B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w na rzecz powódki M. A. kwotę 450,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

4. nie obciążył powódki M. A. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanej Spółdzielni (...) w K.;

5. wyrokowi w punkcie VII podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł;

VIII. z powództwa H. S.

1. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki H. S. kwotę 4.603,28 zł., w tym kwotę 1.082,48 zł., tytułem wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy, z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.520,80 zł., tytułem wynagrodzenia, z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

3. umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K. w zakresie kwoty 184,85 zł.

4. oddalił powództwo w stosunku do pozwanej Spółdzielni (...) w K. w pozostałej części;

5. zasądził solidarnie od pozwanych: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., (...) Grupa (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w L. na rzecz powódki H. S. kwotę 450,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

6. nie obciążył powódki H. S. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.;

7. wyrokowi w punkcie VIII podpunkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680,00 zł.

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego:

powódka B. L. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczkii w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 1 lipca 2004 roku, ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia w kwocie 1.680 zł. miesięcznie. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B..

Powódka H. L. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczkii w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 1 lipca 2004 roku, ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B..

Powódka G. K. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczkii w pełnym wymiarze czasu pracy od kwietnia 2007 roku, ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B.. W okresie od 16 kwietnia do 21 lipca 2014 roku chorowała i korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku otrzymała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Powódka E. K. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczką w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia, tj. w kwocie 1.680 zł. miesięcznie. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B..

Powódka A. K. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) (...) w K. na stanowisku sprzątaczką w pełnym wymiarze czasu pracy od listopada 2004 roku, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia, tj. w kwocie 1.680 zł. miesięcznie. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B..

Powódka Z. M. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczką najpierw w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu, a następnie od dnia 1 marca 2014 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia, tj. w kwocie 1.680 zł. miesięcznie. Pracę świadczyła na terenie (...) w B.. W okresie od 3 kwietnia 2014 roku do 1 września 2014 roku chorowała i korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Z okres od 22 kwietnia do 1 września 2014 roku otrzymała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Powódka M. A. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczką w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia, tj. w kwocie 1.680 zł. miesięcznie. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B.. W okresie od dnia 28 kwietnia do 16 maja 2014 roku powódka chorowała i korzystała ze zwolnienia lekarskiego.

Powódka H. S. pracowała w pozwanej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku sprzątaczką od 1 lipca 2014 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony za wynagrodzeniem w wysokości najniższego wynagrodzenia, tj. w kwocie 1.680 zł. miesięcznie. Powódka zawarła z pracodawcą na czas trwania stosunku pracy umowę o zakazie konkurencji. Pracę świadczyła na terenie (...) w B.. W okresie od 22 kwietnia do 19 maja 2014 roku powódka chorowała i korzystała ze zwolnienia lekarskiego. To było pierwsze zwolnienie lekarskie powódki w 2014 roku.

Pozwana Spółdzielnia (...) w K. na podstawie umowy zawartej w dniu 24.10.2013 roku realizowała usługi kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługę pomieszczeń kuchenek oddziałowych, obrót bielizną oraz czynności pomocnicze przy pacjencie na rzecz (...) w B.. Oświadczeniem z dnia 25.03.2014 roku, Spółdzielnia odstąpiła od tej umowy ze skutkiem na 31 marca 2014 roku. Ostatecznie usługi na rzecz Szpitala świadczyła do 21 kwietnia 2014 roku. W dniu 16 kwietnia 2014 roku (...) w B. zawarł umowę o świadczenie usług kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługę pomieszczeń kuchenek oddziałowych, obrót bielizną oraz czynności pomocnicze przy pacjencie, z konsorcjum firm: (...) sp. z o.o. w P. (lider konsorcjum), (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. i Przedsiębiorstwo Usługowe (...) sp. z o.o. w P.. Członkowie konsorcjum wykonywali identyczne zadania, co pozwana, w ten sam sposób i w tym samym miejscu. Umowa została zawarta na okres 3 miesięcy. Po upływie tego okresu usługi kompleksowego utrzymania czystości przejął B. P., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.. W dniu 17 kwietnia 2014 roku M. K., zatrudniona w Spółdzielni na stanowisku kierownika obiektu, otrzymała drogą elektroniczną listę 135 pracowników Spółdzielni, druk zawiadomienia o przejęciu części zakładu pracy przez innego pracodawcę – firmę (...) oraz upoważnienie do przekazania wymienionym pracownikom załączonego zawiadomienia, po jego uprzednim wypełnieniu. Czynności tej nie wykonała. W dniu 17 kwietnia 2014 roku Spółdzielnia (...) w K. skierowała do członków konsorcjum – firm: (...) sp. z o.o. w P. (lider konsorcjum), (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. i Przedsiębiorstwo Usługowe (...) sp. z o.o. w P. oraz do (...) w B. pisma informujące o konieczności przejęcia pracowników Spółdzielni związanych z realizacją usługi na terenie Szpitala, zgodnie z załączoną listą. Pozwana wskazywała, że przejęcie pracowników nastąpiło z mocy samego prawa na podstawie art. 23⁽¹⁾ kp w związku z przejęciem przez nowego pracodawcę tego samego zadania. Następnie w dniu 29 kwietnia 2014 roku pozwana Spółdzielnia przekazała dokumentację 91 pracowników, których miejscem pracy był Szpital w B.. (...) Sp. z o.o.

w L. przejęło wyłącznie dokumentację 30 przejętych pracowników, wskazanych przez (...) w B.. Na terenie (...) w B. wykonywało pracę 135 osób z pozwanej Spółdzielni w ramach stosunku pracy i ok. 30 osób na podstawie umów cywilnoprawnych. Osoby, które wykonywały pracę na podstawie umów cywilnoprawnych rozwiązały umowy ze Spółdzielnią, także ponad 40 osób zatrudnionych na umowę o pracę rozwiązało stosunki pracy ze Spółdzielnią na zasadzie porozumienia stron. Osoby te rozpoczęły pracę w (...). 30 osób (tzw. kuchenkowe) zostało przejętych przez tę firmę na podstawie art. 23⁽¹⁾ kp. Pozostałe osoby zatrudnione w (...) pochodziły z naboru. W (...) pracę świadczyły łącznie 154 osoby, 100 osób stanowiło wcześniej kadre Spółdzielni, 54 pochodziły z rekrutacji. (...) sp. z o.o. w L. w dniu 14 kwietnia 2014 roku zgłosiło w (...) Urzędzie Pracy w B. zapotrzebowanie na pracowników porządkowych w liczbie 99, w tym 50 dla osób niepełnosprawnych. Miejszem wykonywania pracy miał być (...) w B., okres zatrudnienia, zgodnie z ofertą wynosił 3 miesiące, ogólny zakres obowiązków polegał na sprzątanii zleconego mienia. PUP skierował do pracy 42 osoby bezrobotne, które nie posiadały orzeczenia o niepełnosprawności i 18 osób niepełnosprawnych. Spośród tych osób firma (...) zatrudniła 15 osób, spośród nie posiadających orzeczenia o niepełnosprawności i 7 osób niepełnosprawnych. Pracownicy, którzy przeszli ze Spółdzielni do firmy (...) wykonywali takie same czynności, jak w Spółdzielni. Powódki pozostawały w gotowości do pracy w konsorcjum firm. W okresie od 22 kwietnia 2014 roku codziennie (w dni robocze) przychodziły do Szpitala, podpisywały listę obecności i pozostawały w miejscu pracy przez 8 godzin. Listy obecności przekazywane były Spółdzielni (...), Szpitalowi Wojewódzkiemu w B. i poszczególnym firmom z konsorcjum. G. K. i Z. M. w ogóle nie zgłaszały gotowości do pracy. G. K. w okresie od 16 kwietnia do 21 lipca 2014 roku chorowała i korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Za okres od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku otrzymała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast Z. M. chorowała od 3 kwietnia do 1 września 2014 roku. Za okres niezdolności do pracy otrzymała świadczenia. Powódki M. A. i H. S. zgłaszały gotowość do pracy poza okresami niezdolności do pracy. Od dnia 22 lipca 2014 roku usługi kompleksowego utrzymania czystości na terenie (...) w B. przejął B. P., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.. Początkowo przejął usługi na okres 3 miesięcy w ramach negocjacji ze Szpitalem w B., a potem po rozstrzygnięciu przetargu na dalszy okres. Firma (...) złożyła najkorzystniejszą ofertę. Zgodnie z zawartą umową zakres usług obejmował sprząatanie terenu szpitala, pomoc przy pacjentach, transport posiłków, obsługę kuchenek oddziałowych. Przed rozpoczęciem realizacji usługi odbyło się spotkanie z pracownikami firmy (...), którzy mogli ubiegać się o zatrudnienie w firmie (...), wpisując na listę kandydatów. Grupa 30 osób wyszczególniona w specyfikacji została przejęta przez firmę (...) na zasadzie art. 23⁽¹⁾ kp. Powódki nie znajdowały się w tej grupie osób. B. L., H. L., G. K., E. K., M. A., H. S. i A. K. od 22 lipca 2014 roku zostały zatrudnione przez B. P.. Powódka Z. M. została zatrudniona na podstawie umowy zlecenia od 2 września 2014 roku. Oprócz osób ujętych w specyfikacji firma (...) musiała zatrudnić jeszcze około 120 osób. Załogę zatrudniła spośród osób, które wcześniej były pracownikami firmy (...), firmy (...) i osób bezrobotnych, rekrutowanych za pośrednictwem urzędu pracy. Do wykonywania usługi służyły wózki i sprzęt należący do szpitala, który wykorzystywała wcześniej także firma (...). Z. M. nie wykorzystwała proporcjonalnego urlopu wypoczynkowego w roku 2014 w ilości 14 dni.

Hipotetyczne wynagrodzenie za gotowość do świadczenia pracy, bez uwzględnienia absencji, dla powódek B. L., H. L., E. K. i A. K. stanowi kwoty po 5.088,80 zł., dla powódki M. A. kwotę 4.024,80 zł., uwzględniając absencję od 28.04.2014 roku do 16.06.2014 roku, a dla H. S. kwotę 3.520,80 zł., uwzględniając absencję od 22.04.2014 roku do 19.05.2014 roku. Hipotetyczne wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy stanowi dla powódki M. A. kwotę 734,54 zł., a dla powódki H. S. kwotę 1.082,48 zł. Natomiast hipotetyczna wysokość ekwiwalentu za 14 dni urlopu wypoczynkowego dla Z. M. to kwota 1.129,24 zł.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji ustalił na podstawie zeznań powódek: B. L., H. L., G. K., E. K., A. K., Z. M. i H. S. oraz świadków, w szczególności: M. K., R. Ł., E. N., M. P. (1), J. W., G. S. i E. B. (1), a także na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym protokołów z kontroli przeprowadzonych przez PIP wraz z załącznikami oraz dokumentów zawartych w aktach osobowych powódek.

Zeznania powódek oraz przesłuchanych w sprawie świadków w ocenie Sądu I instancji korespondują ze sobą, są spójne i logiczne, dlatego zostały uznane za wiarygodne. Nadto zeznania te znajdują w ocenie Sądu Rejonowego potwierdzenie w dowodach z dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, że powództwa w przeważającym zakresie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd I instancji wskazał, że podstawową przesłanką warunkującą wydanie rozstrzygnięcia jest ustalenie, czy nastąpiło przejście zakładu lub jego części, w rozumieniu przepisu art. 23⁽¹⁾ kp, na nowego pracodawcę. Zgodnie zaś z treścią art. 23⁽¹⁾ § 1 kp w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy podniósł, że jeżeli u pracodawców, o których mowa w § 1, nie działają zakładowe organizacje związkowe, dotychczasowy i nowy pracodawca informują na piśmie swoich pracowników o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach prawnych, ekonomicznych oraz socjalnych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania; przekazanie informacji powinno nastąpić co najmniej na 30 dni przed przewidywanym terminem przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę (§ 3). Cytowany przepis reguluje zdaniem Sądu Rejonowego sytuację prawną pracowników zatrudnionych w przejmowanym zakładzie pracy, określa sytuację następstwa prawnego pracodawcy w zakresie stosunków pracy. Pojęcie zakładu pracy, w rozumieniu tego artykułu, ma charakter przedmiotowy. Jest to zespół środków majątkowych i osobowych oraz organizacyjnych. Dla zakresu zastosowania normy z art. 23⁽¹⁾ § 1 kp obojętny jest przedmiot działalności prowadzonej przez nowego pracodawcę w oparciu o majątek przejęty w całości lub w części od poprzedniego pracodawcy, a więc nie musi to być działalność tego samego czy podobnego rodzaju, co potwierdzać ma przywołany przez Sąd I instancji wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1998 r., I PKN 159/98, OSNAPiUS 1999, Nr 11, poz. 363). W tym miejscu Sąd Rejonowy powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 1995 roku, sygn. akt I PRN 38/95, w którym wskazano, że przejęcie, mimo że z reguły wynika z pewnego zdarzenia prawnego (umowy, decyzji), odnoszone jest także do zdarzenia faktycznego polegającego na fizycznym objęciu zakładu pracy lub jego części. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy przywołał uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1997 roku, sygn. akt I PKN 336/97 i z dnia 1 października 1997 roku, sygn. akt I PKN 301/97, z których wynikać ma, że wejście przez nowy zakład w prawa i obowiązki objęte stosunkami pracy z pracownikami przejmowanego zakładu pracy następuje z mocy samego prawa i jest niezależne od tego, jak ta kwestia uregulowana została między stronami umowy cywilnoprawnej stanowiącej podstawę przejęcia. W razie zaś wątpliwości, czy nastąpiło przejęcie części zakładu w rozumieniu art. 23⁽¹⁾ kp, istotną okolicznością jest to, że w wyniku dokonanych zmian organizacyjnych nie ma zapotrzebowania na pracę danego pracownika w dotychczasowym miejscu i rozmiarze. Idąc dalej, Sąd I instancji stwierdził, że przepisy art. 23⁽¹⁾ § 1 i 2 kp nie dotyczą pracowników, z którymi umowy o pracę zostały rozwiązane przed dniem przejścia zakładu na innego pracodawcę, a pracodawca przejmujący zakład pracy staje się stroną w dotychczasowych stosunkach pracy także wtedy, gdy poprzedni pracodawca wystawił świadectwo pracy. Powyższe Sąd Rejonowy wywiódł z lektury orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 roku, sygn. akt I PKN 296/97 i z dnia 29 września 1998 roku, sygn. akt I PKN 349/98. Obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w § 3, obciąża zdaniem Sądu I instancji pracodawców, gdy nie działają u nich zakładowe organizacje związkowe. Pracodawcy ci są wedle Sądu Rejonowego obowiązani w terminie co najmniej 30-dniowym przed przewidzianym przejściem przekazać indywidualnie każdemu pracownikowi informacje określone w § 3. Niewykonanie przez dotychczasowego pracodawcę obowiązku udzielenia informacji i pouczenia z art. 23⁽¹⁾ § 3 kp nie wpływa zaś w ocenie Sądu I instancji na skutek przejęcia zakładu pracy, polegający na wejściu nowego pracodawcy w prawa i obowiązki strony stosunku pracy. Na potwierdzenie powyższego Sąd Rejonowy przywołał uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 roku, sygn. akt I PKN 799/00. Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przejęcie zadań pracodawcy jest traktowane jako przejęcie części zakładu pracy (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2004 r., I PK 362/03, LEX nr 1294284). Taka wykładnia jest również zdaniem Sądu Najwyższego ugruntowana w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS), który uznał, że działalność stanowiąca samodzielne zadanie, może, stosownie do okoliczności, być zrównana z zakładem lub jego częścią, co wynikać ma z treści uzasadnienia wyroku z dnia 19.05.1992r, C-29/91, ECR 1992, s.I-3189). W dalszej kolejności Sąd Rejonowy przywołał wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2014 roku, sygn.

akt I BP 8/13, w którego uzasadnieniu wyrażono pogląd, że dla stwierdzenia, czy doszło do przejścia zakładu pracy na skutek przekazania samych zadań nie jest istotne, czy są to zadania o charakterze publicznym, czy nie publicznym. Konieczne jest więc zdaniem Sądu I instancji ustalenie, czy przejmowana część zakładu pracy zachowała tożsamość, w szczególności decyduje to, czy działalność przedsiębiorstwa opiera się w znaczącej mierze na jego elementach materialnych, czy też przedsiębiorstwo bazuje w głównej mierze na czynnościach wykonywanych przez załogę. Na potwierdzenie powyższego Sąd I instancji powołał się na uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2014r., III PZP 1/13. Koniecznym jest także wedle Sądu Rejonowego ustalenie, czy przejście nowych zadań powoduje zwiększenie zapotrzebowania na pracowników. Jeśli zachodzi potrzeba zatrudnienia nowych pracowników należy zaś w ocenie Sądu I instancji przyjąć, że przejście zadań łączy się także z przejściem pracowników, którzy te zadania dotychczas wykonywali. Następnie, Sąd Rejonowy wywiódł, że z dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w przypadkach przejmowania zadań decydujące znaczenie ma posiadanie przez podmiot przejmujący własnych zasobów kadrowych wystarczających do ich wykonania. Na tej podstawie należy zdaniem Sądu I instancji przyjąć, że do przejścia zakładu pracy lub jego części dochodzi w razie przejścia zadań, jeżeli nowy pracodawca przejmuje nie tylko zadania, ale także część załogi poprzednika zaangażowanego w wykonanie tych zadań. W tym zakresie Sąd Rejonowy przywołał wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14.05.2012r., II PK 228/11, LEX nr 1216849, z dnia 23.05.2012 r., I PK 200/11, LEX nr 1221013, z dnia 3.06.2014r., III PK 119/13, LEX nr 1476968. Reasumując, Sąd Rejonowy stwierdził, że ocena, czy nastąpiło przejście części zakładu pracy (jednostki gospodarczej) na nowego pracodawcę, wymaga ustalenia, czy przejmowana część zakładu pracy (jednostka gospodarcza) zachowała tożsamość, a w szczególności, zależnie od tego, czy działanie jednostki gospodarczej opiera się głównie na pracy ludzkiej, czy na składnikach majątkowych, konieczne jest ustalenie, czy nowy usługodawca przejął decydującą o jej zachowaniu część pracowników lub majątku (wyposażenia materialnego) przejmowanej jednostki, co wynikać ma także z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt III PK 101/14. Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy, Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż w przedmiotowej sprawie miało miejsce przejście części zakładu pracy na nowego pracodawcę – konsorcjum firm. Pozwana Spółdzielnia na podstawie umowy zawartej ze (...) w B. świadczyła usługi kompleksowego utrzymania czystości do dnia 21 kwietnia 2014 roku. Sąd Rejonowy ustalił, że po zaprzestaniu przez pozwaną wykonywania usługi Szpital zlecił wykonanie identycznych czynności konsorcjum firm: (...) sp. z o.o. w P. (lider konsorcjum), (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. i Przedsiębiorstwo Usługowe (...) sp. z o.o. w P.. Ponadto z ustaleń Sądu Rejonowego wynikało, że w dniu 16 kwietnia 2014 roku (...) w B. zawarł z ww. konsorcjum umowę o świadczenie usług kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługę pomieszczeń kuchenek oddziałowych, obrót bielizną oraz czynności pomocnicze przy pacjencie, a umowa została zawarta na okres 3 miesięcy. Nowy usługodawca (konsorcjum firm) przejął wedle Sądu I instancji usługi od pozwanej Spółdzielni i wykonywał je na rzecz tego samego podmiotu zamawiającego, a przejęta część zakładu pracy zachowała tożsamość co do zadań, sposobu ich wykonania oraz miejsca ich wykonania. Łączna powierzchnia przeznaczona do sprzątnięcia przez pozwaną i członków konsorcjum była identyczna, a warunki realizacji usługi takie same, co wynikać ma wprost z treści zawartych ze Szpitalem umów. Taka sama była również, w ocenie Sądu Rejonowego, częstotliwość wykonywanych zadań. Sąd I instancji wskazał przy tym należy, że działanie Spółdzielni, jako jednostki gospodarczej opierało się głównie na pracy ludzkiej, podobnie jak członków konsorcjum. Nadto, członkowie konsorcjum nie dysponowali zdaniem Sądu Rejonowego odpowiednią liczbą własnych pracowników, niezbędnych do wykonania usługi kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługi kuchenek oddziałowych, obrotu bielizną i czynności pomocniczych. Zgłosili oni według Sądu I instancji w (...) Urzędzie Pracy w B. zapotrzebowanie na 99 pracowników, zatrudniając ostatecznie 22 osoby spośród skierowanych przez PUP, a realizacja usługi przez konsorcjum następowała głównie w oparciu o byłych pracowników pozwanej w liczbie ok. 100 osób. Idąc dalej Sąd Rejonowy podał, że członkowie konsorcjum przejęli od Spółdzielni na podstawie art. 23⁽¹⁾ kp jedynie ok. 30 tzw. kuchenkowych, zaś znaczną część byłych pracowników pozwanej zatrudnili na umowy o pracę i umowy cywilnoprawne. Odmówili jednak przejścia pozostałych pracowników (w liczbie ok. 60), w tym powódek. Fakt odmowy przejścia powódek i pozostałych pracowników nie oznacza według Sądu Rejonowego, że do przejścia na podstawie art. 23⁽¹⁾kp nie doszło, bowiem przejście w tym trybie nie jest uzależnione od woli pracodawcy przekazującego, czy przejmującego. Przekształcenie stosunku pracy po stronie pracodawcy następuje w ocenie Sądu I instancji automatycznie z mocy prawa

w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części. Na ten fakt nie ma wedle Sądu Rejonowego wpływu brak zgodnego działania pracodawców. Do osiągnięcia skutku przejścia zakładu pracy lub jego części w trybie art. 23⁽¹⁾ kp nie jest w mniemaniu Sądu Rejonowego wymagana żadna czynność prawna. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynika co więcej, że po upływie 3-miesięcznego okresu, tj. od 22 lipca 2014 roku usługi kompleksowego utrzymania czystości przejął B. P. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W.. W ocenie Sądu I instancji także w odniesieniu do kolejnego usługobiorcy można mówić o przejściu części zakładu pracy na nowego pracodawcę - B. P.. Sąd Rejonowy wskazał, że rozważania prawne przedstawione powyżej odnoszą się również do tego pracodawcy, który w ramach prowadzonej działalności od 22 lipca 2014 roku przejął usługi kompleksowego utrzymania czystości i wykonał identyczne czynności, jak wcześniej firmy działające w konsorcjum. Wedle ustaleń Sądu I instancji Bogumił P. przejął usługi od pozwanej spółki (...) i wykonywał je na rzecz tego samego podmiotu zamawiającego, zaś przejęta część zakładu pracy zachowała tożsamość co do zadań, sposobu ich wykonania oraz miejsca ich wykonania. Pozwany B. P. nie dysponował zdaniem Sądu Rejonowego odpowiednią liczbą własnych pracowników, niezbędnych do wykonania usługi kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługi kuchenek oddziałowych, ponieważ przejął od firmy (...) na podstawie art. 23⁽¹⁾ kp jedynie 30 osób wymienionych w specyfikacji. W pozostałym zakresie skompletował załogę, wedle ustaleń Sądu I instancji, spośród osób, które wcześniej były pracownikami firmy (...) (m.in. powódki), firmy (...) i osób bezrobotnych, rekrutowanych za pośrednictwem urzędu pracy, do wykonywania zaś usługi posłużyły wózki i sprzęt należący do szpitala, który wykorzystywała wcześniej także firma (...). Sąd Rejonowy zauważył, że powódki od dnia 22 kwietnia 2014 roku nie były już pracownikami pozwanej Spółdzielni, dlatego też pozwana nie jest zdaniem Sądu I instancji zobowiązana do zapłaty wynagrodzenia za okres od tej daty. Sąd Rejonowy podkreślił natomiast, że powódki w związku z przejściem zakładu pracy stały się pracownikami jednej z firm wchodzących w skład konsorcjum: (...) Spółki z o.o., lub (...) Sp. z o.o. w L., faktycznie wykonującej usługę. Od 22 kwietnia 2014 roku zgłaszały według Sądu Rejonowego gotowość do pracy, do wykonywania której nie zostały dopuszczone z winy pracodawcy. Sąd I instancji stwierdził, że powódki, nie otrzymały wynagrodzenia za gotowość do pracy w okresie od 22 kwietnia 2014 roku do dnia 21 lipca 2014 roku, z wyłączeniem okresów absencji chorobowych, w tym powódki M. A. i H. S. nie otrzymały również wynagrodzenia za okresy niezdolności do pracy przypadające w okresie od 22 kwietnia do 21 lipca 2014 roku. G. K. i Z. M. zaś nie zgłaszały według ustaleń Sądu Rejonowego gotowości do pracy i za ten okres otrzymały świadczenia. Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy stwierdził, że zgodnie z treścią art. 81 § 1 kp pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak wedle Sądu I instancji niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów. Wynagrodzenie miesięczne powódek było zdaniem Sądu Rejonowego określone w stawce miesięcznej odpowiadającej najniższemu wynagrodzeniu obowiązującemu w kraju, tj. 1.680,00 zł. W dalszej kolejności Sąd Rejonowy przywołał przepis art. 92 § 1 pkt 1 kp, zgodnie z którym za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia - trwającej łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego - pracownik zachowuje prawo do 80% wynagrodzenia, chyba że obowiązujące u danego pracodawcy przepisy prawa pracy przewidują wyższe wynagrodzenie z tego tytułu. Wynagrodzenie to oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i wypłaca za każdy dzień niezdolności do pracy, nie wyłączając dni wolnych od pracy. Bezspornym, w ocenie Sądu I instancji jest, że powódki w po 21 kwietnia 2014 roku zgłaszały gotowość do pracy, do wykonywania której nie zostały dopuszczone przez pracodawcę. Według kalkulacji Sądu Rejonowego wynagrodzenie za gotowość do świadczenia pracy dla powódek B. L., H. L., E. K. i A. K. stanowi kwoty po 5.088,80 zł, dla powódki M. A. kwotę 4.024,80 zł, a dla H. S. kwotę 3.520,80 zł. Z kolei wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy wskutek choroby dla powódki M. A. stanowi zgodnie z obliczeniami Sądu I instancji kwotę 734,54 zł, a dla powódki H. S. kwotę 1.082,48 zł. W tym miejscu Sąd Rejonowy powołał przepis art. 23⁽¹⁾ § 2 kp, w świetle którego za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy na podstawie 81 § 1 kp i art. 92 kp zasądził na rzecz powódek B. L.,

H. L., E. K., A. K. i H. S. solidarnie od pozwanych (...) Sp. z o.o. w (...) Sp. z o.o. w L., powyższe kwoty, o czym orzekł poszczególnych punktach wyroku odnoszących się do powódek, z uwzględnieniem, że powódki cofnęły pozwy skierowane przeciwko B. P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W..Kontynuując, Sąd Rejonowy stwierdził, że powódka M. A. nie cofnęła pozwu przeciwko B. P., dlatego powyższe kwoty na rzecz powódki Sąd zasądził solidarnie od pozwanych (...) Sp. z o.o. w L., (...) Sp. z o.o. w L. i B. P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W..

Odnosnie roszczenia Z. M. przeciwko B. P. prowadzącemu firmę (...) o zasądzenie ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, Sąd Rejonowy przywołał przepis art. 171 § 1 kp, wedle którego, w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Sąd Rejonowy podniósł, że Z. M. przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 3 kwietnia 2014 roku do 1 września 2014 roku i po tej dacie nie podjęła pracy w firmie (...) na podstawie umowy o pracę. Od 2 września 2014 roku została zaś zatrudniona na podstawie umowy zlecenia. W sposób dorozumiany doszło więc, zdaniem Sądu I instancji, do rozwiązania umowy o pracę. W kognicji Sądu Rejonowego, powódka nie wykorzystwała przysługującego jej urlopu proporcjonalnego w 2014 roku, dlatego też ma prawo żądać ekwiwalentu za ten urlop. Wyliczona kwota 1.129,24 zł. odpowiada, zdaniem Sądu I instancji, wysokości ekwiwalentu za 14 dni niewykorzystanego urlopu. W rezultacie, Sąd Rejonowy uznał żądanie powódki za zasadne, o czym orzekł na podstawie art. 171 § 1 kp. Ponieważ powódki od dnia 22 kwietnia 2014 roku nie były już pracownikami pozwanej Spółdzielni, Sąd Rejonowy oddalił powództwa przeciwko niej skierowane, umorzył postępowanie w części, co do której powództwa zostały cofnięte. Podobnie umorzeniu zdaniem Sądu I instancji podlegało postępowanie w stosunku do B. P. w części obejmującej cofnięcie powództw. Sąd Rejonowy o umorzeniu postępowania orzekł w poszczególnych punktach wyroku na podstawie art. 355 § 1 i 2 kpc w związku z art. 203 § 4 kpc i art. 469 kpc. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd I instancji ustalił na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.). Natomiast na zasadzie słuszności wyrażonej w art. 102 kpc, Sąd Rejonowy nie obciążył powódek kosztami procesu na rzecz pozwanych Spółdzielni (...) w K. i B. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w W., mając na uwadze w szczególności skomplikowany charakter sprawy, długi czas trwania procesu, a także okoliczność, że wobec pozwanego B. P. powódki B. L., H. L., G. K., E. K., A. K. i H. S. cofnęły powództwa. G. K. cofnęła także powództwo wobec pozwanej Spółdzielni (...) powództwo.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., Sąd I instancji nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty nieprzekraczającej jednomiesięcznego wynagrodzenia powódek.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pełnomocnicy pozwanych: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. oraz B. P..

W sporządzonej apelacji pełnomocnik pozwanych: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. zaskarżył wyrok w części, a mianowicie co do punktów I.1, II.1, IV.1, V.1, VII.1, VIII.1 w zakresie rozstrzygnięcia zasądającego przeciw pozwanej wraz z rozstrzygnięciem o kosztach procesu. Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik pozwanych zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, mianowicie:

1) art 23¹ KP, polegające na jego błędnej wykładni i przyjęciu, że ratio legis tego unormowania: - pozwala na przyjęcie, że jednostka gospodarcza (a więc przedsiębiorstwo, zakład, część zakładu) mająca stanowić część transferu może być sprowadzona wyłącznie do działalności, którą prowadzi, w sytuacji gdy tożsamość jednostki wynika z wielości nierozłącznych elementów, jak wchodzący w jej skład personel, kierownictwo, organizacja pracy, metody działania

czy jej środki trwałe, co w konsekwencji winno doprowadzić do wniosku, że zwyczajna utrata zamówienia usługi na rzecz konkurenta nie może sama świadczyć o istnieniu przejęcia w trybie art. 23¹ KP;

- wyłącza zupełnie wolę stron stosunku pracy w jego kształtowaniu oraz powoduje automatyzm przejęcia zakładu pracy lub jego części w trybie art. 23¹ KP mimo braku woli Stron w tym zakresie, w sytuacji gdy dopiero kontynuowanie działalności oraz przejęcie większości wykwalifikowanych pracowników wyznaczonych do wykonywania określonego działania pociąga za sobą przejęcie zorganizowanej jednostki na podstawie art. 23¹§ 1 KP powoduje, że nowy pracodawca staje się stroną w dotychczasowych stosunkach pracy i to na tym etapie występuje automatyzm wskazywany przez Sąd Rejonowy w Bełchatowie;

2) art. 23¹ KP, polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu w realiach niniejszej sprawy, w sytuacji, gdy:

- Sąd Rejonowy w Bełchatowie nie poczynił poprawnych ustaleń w zakresie podstaw i przesłanek przejęcia części zakładu przez nowego pracodawcę, ograniczając się wyłącznie do oceny skutków przejęcia części zadań w ramach umowy zawartej ze (...) w B., dalej jako Szpital;

- Sąd Rejonowy w Bełchatowie poprzestał na ustaleniu jedynie tożsamości zadań pozwanych oraz Spółdzielni (...) z siedzibą w K. oraz pominął zupełnie przesłanki negatywne przejęcia powódek w trybie art. 23¹ KP od Spółdzielni (...), mianowicie niewystąpienie u pozwanej spadku zapotrzebowania na pracę powódek, deklaracje Spółdzielni (...) w zakresie kontynuowania stosunku pracy z powódkami w ramach zadania na innym obiekcie; brak przejęcia przez pozwanych większości wykwalifikowanych pracowników Spółdzielni (...), co prowadzi do wniosku, iż nie mogło dojść do przejęcia zorganizowanej jednostki;

- wskazany przepis ma na celu ochronę stosunku pracy pracownika, a powódki były związane ze Spółdzielnią (...) umowami o pracę, tymczasem pozwane objęły wykonywanie zadania w Szpitalu jedynie na 3 miesiące, co prowadzi do konkluzji, że w interesie powódek było kontynuowanie zatrudnienia na rzecz Spółdzielni (...) w okresie objętym umową, co w efekcie doprowadziło do niezasadnego ustalenia, iż pozwane ponoszą odpowiedzialność za okres zatrudnienia powódek w Spółdzielni (...) począwszy od 22 kwietnia 2014 r.;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, mianowicie:

1) art. 233 § I KPC polegające na:

a) dowolnym, sprzecznym z doświadczeniem życiowym i zasadami logiki ustaleniu, iż przekazanie zadań pozwanych przez Szpital nastąpiło w związku z przejęciem części zakładu wraz z pracownikami Spółdzielni (...), podczas gdy owe przekazanie nastąpiło pomiędzy pozwanymi a podmiotem trzecim w związku z udzieleniem przez Szpital zamówienia publicznego z wolnej ręki;

b) bezzasadnym uznaniu, że zachodzi tożsamość wykonywanej działalności przez pozwane oraz działalności Spółdzielni (...), a także tożsamość miejsca wykonywania pracy, w konsekwencji, że pozwane wykonywały identyczne zadania, co Spółdzielnia (...), pomimo faktu, że przejęcie zadań nastąpiło od (...) w B. wyłącznie w związku z otrzymaniem przez pozwane zamówienia publicznego z wolnej ręki i zawarciem odrębnych umów ze wskazanym podmiotem trzecim, co wyłącza możliwość uznania, iż doszło do przejęcia części zakładu pracy od Spółdzielni (...), jako zespołu środków materialnych i osobowych, która charakteryzuje się określonym stopniem organizacyjnego wyodrębnienia wraz z większością wykwalifikowanej kadry;

c) bezpodstawnym ustaleniu, że w sytuacji nieprzejęcia zasadniczej części pracowników Spółdzielni (...) przez pozwane doszło do zachowania tożsamości jednostki gospodarczej, w sytuacji gdy w rozumieniu dyrektywy 2001/23/WE w przypadku przejęcia przez podmiot gospodarczy zadań polegających na sprzątaniu, bez przejęcia zespołu pracowników, nie dochodzi do przejścia zakładu pracy, nawet jeżeli podmiot gospodarczy ma zapotrzebowanie na tego rodzaju pracę i zatrudnia w tym celu pracowników (sprawa C-463/09, (...) SA v. V. i A. de C.);

d) niezasadnym uznaniu, że powódki pozostawały w gotowości do świadczenia pracy na rzecz pozwanych w sytuacji, gdy powódki w toku całego procesu utrzymywały, iż przez wzgląd na zakaz konkurencji ujęty w zawartych umowach o pracę były w gotowości świadczyć pracę na rzecz Spółdzielni (...), jako pracodawcy, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania prawa materialnego - art. 81 K.P. i wydania wyroku zasądającego;

2) art. 233 K.P.C. w zw. z art. 6 Kodeksu cywilnego, dalej jako KC, polegające na ich niewłaściwym zastosowaniu i przyjęciu, że powódki w sposób należyty wykazały wiarygodnymi dowodami fakt przejęcia części zakładu pracy przez pozwane, w sytuacji gdy pozwane w sposób konsekwentny kwestionowała i zaprzeczała faktowi jakiegokolwiek przejęcia powódek w trybie art. 23¹ KP;

3) art. 232 K.P.C., polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu i ustaleniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, pomimo braku inicjatywy dowodowej powódek, reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika oraz braku dopuszczenia przez Sąd dowodów z urzędu na poparcie twierdzeń powódki;

Mając na uwadze tak skonstruowane zarzuty pełnomocnik pozwanych wniósł wobec nierozpoznania istoty sprawy, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie do ponownego rozpoznania w zaskarżonym zakresie, a także zasądzenie od każdej z powódek na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu za II instancję, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz pozostawienie Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie rozstrzygnięcia o kosztach instancji odwoławczej. Alternatywnie pełnomocnik pozwanych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, co do istoty i oddalenie powództwa w całości, a także o zasądzenie od każdej z powódek na rzecz pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów opłaty za czynności radcy prawnego przed organami wymiaru sprawiedliwości według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

W sporządzonej apelacji pełnomocnik B. P. zaskarżył ww. wyrok w części, tj.: 1) co do pkt VI ppkt 1 w zakresie, w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz Z. M. kwotę 1.129,24 zł. wraz z odsetkami ustawowymi,

2) co do pkt VII ppkt 1 w zakresie, w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz M. A. kwotę 4.759,34 zł. wraz z odsetkami ustawowymi,

3) co do pkt VII ppkt 3 w zakresie, w jakim Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz M. A. koszty zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi pełnomocnik B. P. zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 23¹ §1 i §2 k.p. przez jego błędne zastosowanie podczas, gdy między pozwanym, a pozostałymi Pozwanymi nie doszło do przejścia zakładu pracy ani jego części, co skutkowało błędnym zasądzeniem od pozwanego wynagrodzeń na rzecz Z. M. i M. A.;

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art.80 i 81 k.p., polegające na przyznaniu przez Sąd I instancji od pozwanego wynagrodzenia dla M. A., podczas gdy nie pracowała ona u pozwanego, nie zgłaszała woli rozpoczęcia pracy u niego, jak również nigdy nie pozostawała w gotowości do pracy u pozwanego, jak również nie komunikowała o takiej gotowości w jakikolwiek sposób, a zatem brak było wykonywania pracy stanowiącego podstawę do wypłaty wynagrodzenia za wskazany w wyroku okres;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 171 § 1 k.p., polegające na przyznaniu przez Sąd I instancji od pozwanego na rzecz Z. M. ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, podczas gdy nie przeszła ona do zakładu pracy pozwanego, nie zgłaszała wcześniej gotowości do pracy, a wykonywanie pracy na rzecz pozwanego nastąpiło wskutek nowej rekrutacji i w oparciu o umowę zlecenia, 4) naruszenie prawa procesowego, to jest art. 321 § 1 kpc w zw. z art. 203

§ 2 k.p.c., polegające na orzeczeniu ponad żądanie Z. M., która pismem z dnia 11 stycznia 2016 roku cofnęła w całości pozew przeciwko pozwanemu, a Sąd I instancji nie uznał, że cofnięcie takie jest niedopuszczalne, wobec skutecznego cofnięcia pozwu, nie było zatem możliwości modyfikacji żądania Z. M., bowiem pierwotne żądanie zostało w całości cofnięte, a w jego miejsce nie zostało skutecznie wytoczone nowe żądanie względem pozwanego, 5) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 kpc, polegające na niewskazaniu w treści uzasadnienia jakie okoliczności Sąd I instancji uznał za udowodnione i w jakim stopniu oraz w tym zakresie na jakiej podstawie: a) przyznał Z. M. ekwiwalent pieniężny za urlop, a M. A. wynagrodzenie za gotowość do pracy oraz za okres niezdolności do pracy, podczas gdy osoby te nigdy nie zawierały w tym okresie stosunku pracy u pozwanego, nie zgłaszały mu gotowości do pracy, jak również nie wykazały powyższych okoliczności, co uniemożliwia jednoznaczne określenie podstaw na jakich Sąd I instancji przyznał te kwoty od pozwanego;

b) uznał, że doszło do przejścia zakładu pracy na pozwanego, dlaczego i ewentualnie w jakiej części doszło do przejścia, jak również nie wskazał dokładnych przesłanek, o które zostało oparte stwierdzenie, że w na gruncie niniejszej sprawy doszło do przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, co w rezultacie prowadzi do braku możliwości jednoznacznego zweryfikowania prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku zaś uznania przez Sąd II instancji, że nie zachodzą podstawy do wydania wyroku reformatorijnego, pełnomocnik pozwanego wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i pozostawienie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na apelację Spółdzielnia (...) w K. wniósł o oddalenie apelacji, a pełnomocnik powódek o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

apelacje są zasadne i skutkują koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku oraz przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Dokonując oceny zasadności podniesionych w apelacji zarzutów, w szczególności zaś braku poczynienia przez Sąd Rejonowy poprawnych ustaleń w zakresie podstaw i przesłanek przejęcia części zakładu przez nowego pracodawcę, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie doszło do nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy, co skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 4 KPC i przekazaniem sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Zgodnie bowiem z treścią wskazanego powyżej przepisu, Sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Zauważyć przy tym należy, iż pojęcie "istota sprawy", nawiązuje do jej meritum, a więc do tych czynników postępowania, które warunkują orzeczenia o istocie żądań i twierdzeń stron. "Rozpoznanie istoty sprawy" jest przy tym pojęciem węższym niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy w ogóle. Może ono bowiem oznaczać wyłącznie zbadanie materialnej (istotnej) podstawy żądania pozwu oraz, ewentualnie, merytorycznych zarzutów pozwanego; a zatem a contrario, nierozpoznanie istoty sprawy to zaniechanie przez sąd tego właśnie badania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22). W judykaturze pojęcie to interpretowane jest jako wadliwość rozstrzygnięcia polegająca m.in. na całkowitym pominięciu merytorycznych

zarzutów zgłoszonych przez stronę, nie uwzględnieniu (nie rozważeniu) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda. W ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji zawiera powyższe uchybienia, co zostanie wykazane w dalszej części rozważań.

Wszak powódki podstawę swoich roszczeń w przedmiotowej sprawie wywodziły z przepisu art. 23⁽¹⁾ k.p., zgodnie z którym w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy. W świetle zaś dotychczas poczynionych ustaleń faktycznych przez Sąd Rejonowy nie budzi wątpliwości fakt, iż pozwana Spółdzielnia (...) w K. na podstawie umowy zawartej w dniu 24.10.2013 roku realizowała usługi kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługę pomieszczeń kuchenek oddziałowych, obrotu bielizną oraz czynności pomocnicze przy pacjencie na rzecz (...)w B.. W dniu 25.03.2014 roku Spółdzielnia dokonała wypowiedzenia powyżej umowy ze skutkiem na dzień 31 marca 2014 roku. W dniu 16 kwietnia 2014 roku (...) w B. zawarł umowę kolejną umowę o świadczenie usług kompleksowego utrzymania czystości, w tym obsługę pomieszczeń kuchenek oddziałowych, obrotu bielizną oraz czynności pomocnicze przy pacjencie, z konsorcjum firm: (...) sp. z o.o. w P. (lider konsorcjum), (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. i Przedsiębiorstwo Usługowe (...) sp. z o.o. w P., a następnie z B. P..

Zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia w niniejszej sprawie sprowadza się więc do pytania o to, czy i pod jakimi warunkami rozwiązanie umowy o świadczenie usług kompleksowego utrzymania czystości z jednym wykonawcą i powierzenie jej wykonywania innemu wykonawcy, może być uznane za przejście części zakładu pracy na tego wykonawcę ze skutkami określonymi w art. 23¹ k.p., w tym zwłaszcza ze skutkiem wstąpienia tego ostatniego w stosunki pracy z pracownikami zatrudnionymi w celu wykonywania usługi. Wyjaśnienie tej kwestii wymaga przede wszystkim rozważenia pojęcia przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę w tego rodzaju sytuacji, co wymaga poczynienia kilku *scripte teoretycznych* uwag.

Zgodnie z art. 23¹ § 1 k.p., w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5. Przepis ten po przystąpieniu Polski do Wspólnoty (obecnie Unii) (...) należy interpretować zgodnie z prawem unijnym. Zważywszy na to, że przepis nie definiuje przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, ani nie określa kryteriów oceny, czy przejście to nastąpiło, ograniczając się do wskazania jego skutków, najistotniejsze znaczenie ma ustalenie jego pro unijnej wykładni w tym zakresie. Należy wskazać, że wykładni tego unormowania dokonał Sąd Najwyższy, zwłaszcza w wyrokach z dnia 29 marca 2012 r., I PK 150/11 i I PK 151/11 oraz w wyroku z 11 kwietnia 2012 r., I PK 155/11). Niemniej jednak konieczne jest rozważenie niektórych elementów tej wykładni z punktu widzenia kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia obecnej sprawy.

Art. 1 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów, powoływanej dalej jako „dyrektywa” lub „dyrektywa (...)” stanowi:

„1. a) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do każdego przypadku przejęcia przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa lub zakładu, przez innego pracodawcę w wyniku prawnego przeniesienia własności lub łączenia.

b) Zgodnie z lit. a) i dalszymi postanowieniami niniejszego artykułu, przejęcie w rozumieniu niniejszej dyrektywy, następuje wtedy, kiedy przejmowana jest jednostka gospodarcza, który zachowuje swoją tożsamość, oznaczającą zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy jest to działalność podstawowa czy pomocnicza.”.

Jak więc wynika z treści przytoczonej dyrektywy po pierwsze, przejście przedsiębiorstwa, zakładu lub części przedsiębiorstwa, zakładu następuje w drodze prawnego przekazania lub połączenia. Jak wielokrotnie wyjaśniał Trybunał Sprawiedliwości „z samego sformułowania art. 1 dyrektywy (...) wynika, że jej zakres stosowania obejmuje wszystkie przypadki zmiany, w ramach stosunków zobowiązaniowych, osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za prowadzenie przedsiębiorstwa lub zakładu, która z tego tytułu przejmuje obowiązki pracodawcy w stosunku do

pracowników przedsiębiorstwa lub zakładu, a nie ma znaczenia to, czy przeniesiona została własność składników majątkowych”. Po drugie, przejście dotyczy jednostki gospodarczej, przez którą należy rozumieć zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej, bez względu na to, czy jest to działalność podstawowa czy pomocnicza. Podkreślić przy tym należy, iż w sprawie S. Trybunał Sprawiedliwości uznał, że pojęcie jednostki podlegającej przejściu odnosi się do zorganizowanej grupy osób i środków ułatwiających wykonywanie działalności gospodarczej, zmierzającej do osiągnięcia określonego celu. Pojęcie jednostki gospodarczej nie może być zredukowane do powierzonych jej zadań (activity), czy usług (services) (wyrok z dnia 11 marca 1997 r. w sprawie C-13/95 A. S. v (...) K. pkt 13, 15; tak samo w późniejszych orzeczeniach, np.: cyt. wyżej sprawy H., pkt 25-34 i N. G.-G., pkt 32; wyrok z dnia 25 stycznia 2001 r., C-172/99 w sprawie Oy LiikenneAb, pkt 31, 34 i in.). W świetle sprawy S. podstawowe znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawach dotyczących transferu, ma ocena charakteru jednostki gospodarczej: czy jest to jednostka, której zasadniczymi zasobami, decydującymi o jej charakterze i zdolności do prowadzenia działalności, są pracownicy i ich kwalifikacje, czy też jest to jednostka, o której charakterze decydują składniki materialne. W przypadku tych pierwszych przejście może się dokonać bez przejścia istotnych składników materialnych, jeśli większość pracowników (w sensie liczby i kwalifikacji) została przejęta. Dotyczy to w świetle orzecznictwa Trybunału takich usług jak sprzątanie, pomoc w domu dla mieszkańców gminy potrzebujących takiej pomocy, nadzorowanie obiektów, utrzymanie parków i ogrodów (zob. np. wyrok z dnia 10 grudnia 1998 r. w połączonych sprawach C-127/96, C-229/96 i C-74/97 F. (...) SA v. P. G. P., M. P. (2) i C. y L. S., oraz Friedrich Santner v. H. AG i M. (...) v. (...) SA i R. F. E. (R.), pkt 32; wyżej cyt. wyrok w sprawie H. i in., pkt 32; wyrok z dnia 24 stycznia 2002 r. w sprawie C-51/00 (...) S.A. v. S. I. and O., pkt 33; wyrok C-151/09 z dnia 29 lipca 2010 r. w sprawie F. de S. P. de la (...) ((...))v. A. de la L. de la C., M. del Rosario Vecino Uribe, M. F., pkt 29, wyrok C-463/09 z dnia 20 stycznia 2011 r. w (...) SA v. M. S. M. V., A. de C., pkt 33). W wymienionych powyżej sprawach Trybunał uznał, że w pewnych sektorach, których działalność opiera się głównie na sile roboczej, zespół pracowników, który prowadzi trwale wspólną działalność, może tworzyć jednostkę gospodarczą. W przypadku jednostek, których funkcjonowanie opiera się głównie na składnikach materialnych, decydujące jest przejście zasobów materialnych, nawet gdy nie przejęto większości zasobów pracy (dotyczyło to np. usług w zakresie wyżywienia pacjentów szpitala, komunikacji miejskiej (zob. cyt. wyżej sprawę A. i wyrok z dnia 25 stycznia 2001 r. w sprawie C-172/99 (...) v. P. L. and P. J.). Po trzecie, przejście następuje pod warunkiem, że przekazywana jednostka gospodarcza zachowuje tożsamość. Podstawowe znaczenie miał w tym względzie wyrok z dnia 18 marca 1986 r. w sprawie C-24/85 J. M. Antonius Spijkers v. G. B. C. et A. B. en Z. B. (pkt 11-14). W jego uzasadnieniu Trybunał wskazał, że decydujące dla uznania, czy nastąpiło przejście zakładu jest zachowanie jego tożsamości. W konsekwencji, przejście przedsiębiorstwa, zakładu pracy lub części zakładu pracy nie przejawia się jedynie w przekazaniu jego majątku, lecz konieczne jest przede wszystkim rozważenie, czy został przekazany jako funkcjonująca jednostka, czy jego działanie jest rzeczywiście kontynuowane lub podjęte ponownie przez nowego pracodawcę. W celu dokonania oceny, czy przesłanki przejścia zostały spełnione, należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności faktyczne, które charakteryzują dane zachowanie, do których zalicza się w szczególności rodzaj przedsiębiorstwa lub zakładu, o który chodzi, przejście lub brak przejścia składników majątkowych, takich jak budynki i ruchomości, wartość składników niematerialnych w chwili przejścia, przejście lub brak przejścia większości pracowników przez nowego pracodawcę, przejście lub brak przejścia klientów, a także stopień podobieństwa działalności prowadzonej przed i po przejściu oraz czas ewentualnego zawieszenia tej działalności. Elementy te muszą być zawsze oceniane całościowo w kontekście konkretnej sprawy i żaden z nich nie może być samodzielnie podstawą przyjęcia, że jednostka (przedsiębiorstwo, zakład lub część zakładu) zachowała tożsamość, przy czym jej tożsamość wynika z wielości nierozłącznych elementów, jak wchodzący w jej skład personel, kierownictwo, organizacja pracy, metody działania, czy ewentualnie jej środki trwałe (podobnie ww. wyroki w sprawach: S., pkt 15; H. V. i in., pkt 30; H. i in., pkt 30; (...), pkt 4, wyrok z dnia 26 listopada 2015 r., A. P. i A. F., C#509/14, EU:C:2015:781, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

Kończąc już powyższe rozważania należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zakres stosowania dyrektywy (...) obejmuje wszystkie sytuacje zmiany, w ramach stosunków umownych, osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za działanie przedsiębiorstwa, która podejmuje zobowiązania pracodawcy wobec pracowników przedsiębiorstwa. Tym samym, aby dyrektywa (...) znajdowała zastosowanie, nie jest konieczne istnienie bezpośrednich stosunków umownych pomiędzy zbywającym a przejmującym, ponieważ do zbycia może

dojść za pośrednictwem osób trzecich, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie (zob. w szczególności wyroki: z dnia 7 marca 1996 r., M. i N., C#171/94 i C#172/94, EU:C:1996:87, pkt 28, 30; a także z dnia 20 listopada 2003 r., A. i in., C#340/01, EU:C:2003:629, pkt 39).

Reasumując, stwierdzić należy, że dokonanie przez sąd oceny, czy nastąpiło przejście zakładu pracy lub części zakładu pracy na innego pracodawcę, polegającej w istocie na subsumcji danego stanu faktycznego do normy wynikającej z art. 23¹ § 1 k.p., wymaga następujących działań.

W pierwszej kolejności sąd musi dokonać identyfikacji zakładu pracy lub części zakładu pracy (jednostki gospodarczej) będących przedmiotem przejścia. Chodzi tu o ustalenie, czy występuje dostatecznie wyodrębniona jednostka (część zakładu pracy), którą można uznać za zorganizowane połączenie zasobów, którego celem jest prowadzenie działalności gospodarczej np., czy w ramach szpitala lub przedsiębiorstwa usługodawcy zapewniającego utrzymanie czystości w szpitalu można wyodrębnić taką jednostkę gospodarczą – część zakładu pracy, prowadzącą działalność w zakresie utrzymania czystości w tym szpitalu. W tym celu należy odwołać się do wypracowanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego kryteriów ustalania istnienia takiej jednostki, jak przypisanie jej określonego zadania, wyodrębnienie zespołu pracowników, ustalenie określonej struktury kierownictwa, umożliwienie dysponowania środkami materialnymi, urządzeniami, specjalistyczną wiedzą itp. Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach przyjął odpowiadające unijnemu pojęciu jednostki gospodarczej określenie części zakładu pracy, wskazując, że jest to pewna zorganizowana całość, na którą składają się określone elementy materialne i majątkowe, system organizacyjny i struktura zarządzania, które dają możliwość dalszego wykonywania pracy przez zatrudnionych w niej pracowników (zob. wyrok SN z dnia 13 kwietnia 2010 r., I PK 210/09, LEX nr 794501 i tam powołane orzeczenia).

Kolejnym krokiem powinno być ustalenie, jakiego rodzaju jednostka jest przedmiotem przejścia twierdzonego przez powoda w danej sprawie, a w szczególności, czy jest to jednostka, którą konstytuuje zespół pracowników, czy też o jej wyodrębnieniu przesądzają składniki materialne lub oba czynniki wspólnie.

Na koniec sąd powinien zbadać, czy jednostka ta zachowała tożsamość po przejściu usługi, ***a w szczególności - zależnie od tego, czy działanie jednostki gospodarczej opiera się głównie na pracy ludzkiej, czy na składnikach majątkowych - konieczne jest ustalenie, czy nowy usługodawca przejął decydującą o jej zachowaniu część pracowników lub majątku (wyposażenia materialnego) przejmowanej jednostki*** (tak wyrok i uzasadnienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 13 marca 2014 r. I BP 8/13).

Odnosząc powyższe uwagi do rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że Sąd I instancji dokonał oceny przejścia części zakładu pracy ze Spółdzielni (...) na pozwane w sprawie podmioty, a następnie na rzecz firmy (...) w sposób naruszający art. 23¹ § 1 k.p. mimo, iż w swoich rozważaniach zasadnie stwierdził, że ocena, czy nastąpiło przejście części zakładu pracy (jednostki gospodarczej) na nowego pracodawcę, wymaga ustalenia, czy przejmowana część zakładu pracy (jednostka gospodarcza) zachowała tożsamość, a w szczególności, zależnie od tego, czy działanie jednostki gospodarczej opiera się głównie na pracy ludzkiej, czy na składnikach majątkowych, konieczne jest ustalenie, czy nowy usługodawca przejął decydującą o jej zachowaniu część pracowników lub majątku (wyposażenia materialnego) przejmowanej jednostki. Sąd meriti nie zastosował się jednak do powyższych wytycznych i autorytatywnie przyjął, że działanie Spółdzielni, jako jednostki gospodarczej, opierało się głównie na pracy ludzkiej, podobnie jak członków Konsorcjum oraz firmy (...), nie czyniąc żadnych ustaleń w zakresie wyposażenia powyższych podmiotów w środki materialne, umożliwiające wykonywanie przez nie zadań wynikających z umowy. Tymczasem rodzaj wykonywanych usług na rzecz Szpitala przez pozwanych, nie pozwala, w ocenie Sądu Okręgowego, na przyjęcie, że mogły się one odbywać z pominięciem infrastruktury mającej charakter majątkowy. Wszak w skład usługi kompleksowego utrzymania czystości wchodziła obsługa pomieszczeń kuchenek oddziałowych (dystrybucja posiłków), a w orzecznictwie zarówno Trybunału Sprawiedliwości, jak i Sądu Najwyższego przyjmuje się, że usługi polegające na przygotowaniu i dostarczaniu posiłków do szpitala opierają się w decydującym stopniu na składnikach majątkowych służących ich wykonywaniu (por. wyrok (...) w sprawie A., pkt 43 i sentencja; wyroki SN: z 29 marca 2012 r., I PK 150/11 i I PK 151/11, z 11 kwietnia 2012 r., I PK 145/11 i I PK 155/1114, z 14 czerwca 2012 r., I PK 235/11).

Nadto zauważyć należy, iż akta sprawy zawierają informacje wskazujące, iż takowe środki były, albowiem umowa z dnia 24.10.2013 roku, wiążąca Spółdzielnię ze (...) zawierała zapis, iż usługobiorca wykonuje usługi przy użyciu sprzętu i urządzeń będących własnością usługobiorcy, które będą wdzierżawione usługodawcy odrębną umową (&3pkt 4 umowy k-27v.), nadto usługobiorca wdzierżawia usługodawcy pomieszczenie gospodarcze o pow.231,10 m² oraz 2 garaże na przechowanie sprzętu i środków chemicznych (& 6 umowy k-28). Tożsame zapisy zawierały umowy zawarte przez Szpital z kolejnymi podmiotami tj. w dniu 16.04.2014 roku z Konsorcjum firm (&2 pkt4,&5 k-31-31) oraz w dniu 15 lipca 2014 roku z B. P. (&2pkt 4, &5 umowy k-791). Kwestię sprzętu podniósł także w swoich zeznaniach świadek J. N. (1), który zeznał: (...) zabrał swoje, szpital dał swoje rzeczy i...rzeczywiście część tych rzeczy używaliśmy” (k-863) oraz E. B. (2), która zeznała, iż firma (...) nie przejęła od (...) sprzętu, „ wózki, które tam były szpitalne, naczynia też. Potem firma zakupiła sprzęt” (k-850v.). W tym miejscu należy przypomnieć, że okoliczność, iż składniki materialne niezbędne do prowadzenia rozpatrywanej w postępowaniu działalności i przejęte przez nowego przedsiębiorcę nie należały do jego poprzednika, lecz zostały po prostu udostępnione przez zleceniodawcę, nie może wykluczać istnienia przejęcia przedsiębiorstwa lub zakładu w rozumieniu dyrektywy (...) (wyrok z dnia 26 listopada 2015 r., A. P. i A. F., C#509/14, EU:C:2015:781, pkt 38, 39).

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd I instancji winien więc ustalić, czy do wykonywania poszczególnych usług przez pozwanych był niezbędny majątek, jeżeli tak, to jaki i czyją był własnością, nadto czy pozwani przejęli majątek niezbędny do wykonywania tychże usług, jaki, od kogo, nie tracąc z pola widzenia wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 20 listopada 2003 r., C-340/01, w którym wskazał on, iż przepis art. 1 Dyrektywy 77/187/ (...) z 14.2.1977 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do praw pracowników w przypadku przeniesienia przedsiębiorstwa, zakładu lub jego części ma zastosowanie do sytuacji, w której organ zamawiający świadczenie usług cateringowych w szpitalu przez określonego wykonawcę wypowiedzi umowę z nim oraz zawiera umowę na świadczenie tych samych usług z innym wykonawcą, który użytkuje istotną część sprzętu używanego przez poprzedniego wykonawcę, również w sytuacji, gdy kolejny wykonawca nie wyraził zamiaru przejęcia pracowników poprzedniego wykonawcy.

Sąd Rejonowy nie poczynił także żadnych ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności przejęcia na podstawie umowy z dnia 24.10.2013 roku przez pozwaną Spółdzielnię (...) od Szpitala wojewódzkiego w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p. trzydziestu pracowników tzw. kuchenkowych oraz majątku Szpitala, przy czym dane wynikające z akt sprawy wskazują (m.in. zeznania świadka J. H. k-786 oraz protokół kontroli PIP k-608 i dalej), iż przedmiotowa umowa nie była pierwszą zawartą pomiędzy tymi stronami. Ustalenia zatem wymaga, kiedy nastąpiło wyodrębnienie obsługi kuchenek oddziałowych, ewentualnie innych zadań pomocniczych, ze struktur Szpitala i powierzenie ich podmiotowi zewnętrznemu, czy była zawarta umowa outsourcingu pracowniczego i czy w tym zakresie nastąpiło przejście części zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23 [1] § 1 KP), czy była nim pozwana Spółdzielnia pamiętając, iż powierzenie przez pracodawcę wykonywania zadań pomocniczych podmiotowi zewnętrznemu świadczącemu usługi w tym zakresie (outsourcing) nie może stanowić przejścia części zakładu pracy na innego pracodawcę (art. 23 [1] § 1 KP), jeżeli nie przemawia za tym kompleksowa ocena takich okoliczności, jak rodzaj zakładów, przejęcie składników majątkowych i niematerialnych, przejęcie większości pracowników, przejęcie klientów, a zwłaszcza stopień podobieństwa działalności prowadzonej przed i po przejęciu zadań (tak wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 13 kwietnia 2010 r., I PK 210/09, wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 27 stycznia 2016 roku, I PK 21/15). Dokonanie powyższych ustaleń ma wbrew pozorom istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia spornych w niniejszej sprawie kwestii, albowiem w przypadku ustalenia, że doszło do przejęcia pracowników Szpitala na podstawie art. 23⁽¹⁾ k.p., a podmiotem przejmującym była pozwana Spółdzielnia, należy ustalić pracowników wówczas przejętych, w szczególności, czy w grupie tej znajdowały się powódki oraz wskazać, czy kontynuowali oni zatrudnienie w pozwanej Spółdzielni w kolejnych latach i czy obejmowała ich ostatnia umowa zawarta ze Szpitalem w 2013 roku oraz umowy z kolejnymi podmiotami. W powyższym kontekście ustaleniu podlega także kwestia poczynionych między stronami umowy tj. Szpitalem a Konsorcjum w zakresie ilości pracowników podlegających przejęciu przez usługobiorcę i dokonania oceny i skutków tychże ustaleń w kontekście warunków oferty zgłoszonej przez Konsorcjum, realizowanej wszak

na podstawie przepisów art.66 ustawy z dnia 29.01.2004 roku „Prawo zamówień publicznych”, na co wskazują znajdujące się w aktach dokumenty ofertowe oraz zeznania świadków: J. H. (k-870, 871), J. N. (1) (k-860, 861) oraz G. S. (k-681v.).

Za ważne kryterium oceny, czy dochodzi do przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę uznać należy w także spadek zapotrzebowania na pracę u poprzedniego pracodawcy i powstanie takiego zapotrzebowania na pracę u nowego pracodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1997 r. I PKN 301/97 - OSNAP 1998, nr 14, poz. 425 oraz Ł. Pisarczyk, Przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę, op. cit, str. 46).

Sąd Rejonowy powinien więc ustalić, czy pozwana Spółdzielnia po wypowiedzeniu umowy Szpitalowi nadal była zainteresowana zatrudnieniem powódek, nie tracąc przy tym z pola widzenia oświadczenia dyrektora Spółdzielni, który zapewniał, iż powódki będą dowożone do pracy do innych obiektów Spółdzielni, co potwierdził świadkowie: M. K. (k-683), J. N. (1) (k-866), R. Ł. (k-516-518), zastępca dyrektora Szpitala (...) (k-681v.) i dyrektor Spółdzielni (...) (k-518-519) oraz postawy Konsorcjum, które, jak wynika z zeznań świadków: J. N. (1) (k-862 i dale), J. H. (k-871 i dalej), M. B. (k-518-519), R. Ł. (k-516-518), J. Ż. (k-483-485), T. R. (k-682), E. M. (k-682), K. M. (k-682v.), M. D. (k-682v.), E. N. (k-682v.-683), było zainteresowane przejściem pracowników od pozwanej Spółdzielni pod warunkiem jednakże, rozwiązania przez pracowników umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą, na co powódki nie wyraziły zgody. W powyższym kontekście ocenie podlega także fakt przeprowadzenia przez Konsorcjum rekrutacji pracowników do realizacji umowy zawartej ze Szpitalem w Urzędzie Pracy oraz konieczność dowozu pracowników z innych placówek np. ze (...), co potwierdzają zeznania świadków: M. P. (1) (k-520-521), J. W. (k-681) oraz J. N. (2) (k-862 i dalej). Podkreślić przy tym należy, iż podpisana przez pracowników Spółdzielni klauzula o zakazie konkurencji nie ma w niniejszej sprawie znaczenia, albowiem przejmowany na podstawie art. 23¹ k.p. pracownik, nie jest związany zakazem konkurencji wobec nowego pracodawcy (tak wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19.01.2017 roku I PK 275/16 oraz wyrok z dnia 4 października 2017 r. III PK 143/16).

Dopiero poczynienie wiążących ustaleń w zakresie przejścia pracowników Spółdzielni przez Spółkę Konsorcjum pozwoli na poczynienie ustaleń w zakresie ewentualnego przejścia pracowników przez B. P..

Kończąc powyższe rozważania należy zwrócić uwagę na jeszcze jeden istotny aspekt w sprawie, dotyczący kwestii prawidłowego ustalenia pracodawcy, zobowiązanego do zatrudnienia powódek. Wszak poza sporem pozostaje fakt, iż (...) w dniu 16 kwietnia 2014 roku zawarł umowę o świadczenie usług kompleksowego utrzymania czystości z konsorcjum firm: (...) sp. z o.o. w P. (lider konsorcjum), (...) sp. z o.o. w L., (...) sp. z o.o. w L. i Przedsiębiorstwo Usługowe (...) sp. z o.o. w P.. Sąd Rejonowy, po uprzednim ustaleniu, że członkowie konsorcjum wykonywali identyczne zadania, co pozwana Spółdzielnia, w ten sam sposób i w tym samym miejscu oraz że powódki pozostawały w gotowości do pracy w konsorcjum firm, dochodzone przez powódki roszczenia zasądził solidarnie od dwóch, dowolnie wybranych przez siebie podmiotów tj. od (...) Spółki z o.o. w L. oraz od (...) Spółki z o.o. w L.. Uzasadniając zaś swoje stanowisko Sąd I instancji wskazał, że od dnia 22 kwietnia 2014 roku powódki w związku z przejściem zakładu pracy stały się pracownikami jednej z firm wchodzących w skład konsorcjum: (...) Spółki z o.o. w L. lub (...) Spółki z o.o. w L., faktycznie wykonujących usługę, nie precyzując jednak, który z tych podmiotów od dnia 22 kwietnia 2014 roku stał się pracodawcą powódek w rozumieniu art. 3 k.p. Tymczasem zasadą jest, iż w tym samym czasie pracy pracownik nie może mieć dwóch pracodawców jednocześnie (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 marca 2012 roku w sprawie II PK 170/11). Zgodnie zaś z treścią art. 3 k.p. pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nie posiadała osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Tymczasem konsorcjum stanowi jedynie formę współpracy dwóch lub więcej podmiotów celem realizacji wspólnego przedsięwzięcia gospodarczego, nie jest więc osobą prawną, nie jest także jednostką organizacyjną, o której mowa w art. 3 k.p., skoro nie ma organu ani osoby zarządzającej, która mogłaby dokonywać czynności w sprawach z zakresu prawa pracy (art. 3¹ k.p.). Pracodawcą powódek może być zatem tylko jedna ze Spółek wchodzących w skład konsorcjum, co Sąd Rejonowy powinien ustalić, a w czym pomocna może się okazać umowa zawiązująca konsorcjum oraz inne dokumenty, wskazujące na dokonanie podziału pomiędzy Spółkami w zakresie zadań i kompetencji związanych z zatrudnianiem pracowników.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386§4 k.p.c. uchylił wyrok w zaskarżonej części i sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bełchatowie, pozostawiając temuż Sądowi rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu za instancję odwoławczą.